

**ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΒΛΑΣΗ ΡΑΣΣΙΑ
ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΕΠΙΚΟΥΡΗ
«ΓΙΑ ΟΛΑ ΕΦΤΑΙΓΕ ΤΟ ΜΠΛΟΥΖ»
10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2009-ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΙΓΑΛΕΩ**

*****

Έφταιγε δεν έφταιγε για όλα το μπλουζ, όπως λέει ο τίτλος του βιβλίου που παρουσιάζουμε σήμερα, ας μιλήσουμε λίγο για το μπλουζ.

Το μπλουζ μια μεγάλη νότα πόνου αλλά και διαπίστωσης αντοχής που καλύπτει την ανθρώπινη ψυχή με ένα μεγαλείο παράξενο, ορθωμένο από τις λάσπες, ορθωμένο από τα χαμηλά, ορθωμένο από την απελπισία.

«Η ευθύτητα του μπλουζ είναι ευθύτητα της ψυχικής έκφρασης», υπογραμμίζει ο Σάμιουελ Τσάρτερς, το μπλουζ, ένας ήχος διαρκής, όσο και η ανθρώπινη ανάσα, που αναδύεται το ίδιο δυνατά από αλυσίδες και ξύλινους τριγμούς δουλεμπορικών πλοίων, αλλά και από γεμάτα καπνούς μπαρ, το ίδιο στην Νέα Ορλεάνη, το Σικάγο, το Λονδίνο και την Αθήνα, εκεί που ενώνεται το μαύρο με το λευκό και γίνονται ένα, η ίδια μαύρη φωνή του Τζων Λη Χούκερ, του Μπι Μπι Κινγκ και του λευκού Έρικ Μπάρτον... ένας ήχος διαρκής μέσα από τους στίχους του Ληρόι Τζόουνς και του Λώρενς Φερλινγκέτι:

«το τέλος των πραγμάτων που κρύβονται στον νου», «παράξενη βροχή που δεν σταματάει ποτέ», «μια λιτανεία αλληλοεπιδράσεων», «μικροί γαλαξίες που διασταυρώνονται όπως τα βεγγαλικά», πάνω από μια ατελείωτη στρατιά προσώπων που παρελαύνει μέσα από τις κουρτίνες της ανθρώπινης Ιστορίας...

πολύ συχνά στο περιθώριο της ζωής, στα όρια της κανονικότητας, βαθιά έκφραση ψυχών δίχως το ελάχιστο καν μάρκετινγκ, πόνος και αλήθεια, παλαιά υπόθεση, τόσο πολύ παλαιά που κάνει ταυτόχρονη την απελπισμένη απόπειρα των 13 σπαρτιατών του Κλεομένη να απελευθερώσουν μια ολόκληρη πόλη, την Αλεξάνδρεια, με τους πυρπολητές του Παρισιού στην ματωμένη τελευταία εβδομάδα του Μαΐου 1871, με τους πυρπολητές του Ουώτς και των άλλων γκέτο, εκεί που δονούνται τα κύτταρα από την πίστη στο αδύνατο, εκεί που αξιοπρέπεια παίρνει εκδίκηση δίνονται φωτιά.

Το μπλουζ, ένας ήχος διαρκής όσο και ο χτύπος της καρδιάς, αγωγός αισθημάτων, βραχνά μουρμουρητά και απαγγελίες, τσακισμένοι άνθρωποι, χαμένα όνειρα, ιλιγγιώδη ταξίδια στο σκοτάδι, ξαφνικές εκτινάξεις στο φως, Τζακ Κέρουακ, δρόμοι ατελείωτοι, φιλιά στο στόμα, πικρές μελαγχολίες, υποσχέσεις ποιήματος, οργανοί, ξέφρενοι ανεμοστρόβιλοι, ανεμπόδιστα άστρα του μυαλού, όλα σε ένα, ένα σε όλα, περάσματα υπαρκτά και περάσματα που δεν βρέθηκαν ποτέ, ανοργάνωτη μποεμία, αόρατοι τάφοι, κυκλικές κινήσεις, υπέροχοι λόγοι που σαν τον αυτοσχεδιασμό φεύγουν και για πάντα χάνονται.

Ας μιλήσουμε για μπλουζ, για τον διάλογο ανάμεσα στην φωνή και την κιθάρα, τις υφέσεις στην 3η και 7η νότα της κλίμακας, τον Χάουλινγκ Γουλφ, τον Γουΐλι Ντίξον, τον Μάντυ Γουώτερς, ας μιλήσουμε για μπλουζ...

Ας μιλήσουμε με τα λόγια του Πωλ Όλιβερ «το μπλουζ είναι μουσική, το μπλουζ είναι τραγούδι, οι τραγουδιστές του μπλουζ είναι άνθρωποι, το μπλουζ δεν είναι κείμενο και αυτοί που το τραγούδησαν δεν είναι φωτογραφίες»...

Έχει δίκιο. Το μπλουζ είναι μουσική, είναι δόνηση, είναι αριθμός, είναι ουσία, είναι σύμπαν. Είναι κατάσταση του μυαλού. Είναι σφιγμένα δόντια. Είναι καρδιά. Είναι, ναι, Δημήτρη, σωστά το έγραψες στο βιβλίο σου «το «γαμώτο» του κάθε καταπιεσμένου

ανθρώπου», αλλά και «το μοναδικό και αξεπέραστο φάρμακο που ξεβρακώνει, απομυθοποιεί και ξεφτιλίζει στην τελική τον κάθε καντηλανάφτη του συστήματος και τον κάθε παλιοπατσαβούρα».

Ένας ήχος διαρκής, όσο και η ανθρώπινη ανάσα, μια ιαχή χρυσής αιωνιότητας, ένα αέναο ανάβλυσμα: «ο συγγραφέας πρέπει να έχει βιώσει την γραμμή του πυρός» τόνιζε ο Μπάρροουζ, για να καταφέρει «την επέλαση στον πυρήνα του νοήματος».

Ναι, Δημήτρη, Δημήτρη των δυτικών προαστίων, Δημήτρη που τολμάς να γράφεις καθισμένος οκλαδόν στον πυρήνα του νοήματος, ναι! «Για όλα έφταιγε το μπλουζ!»